

— Не, Германе, отговори тя ухилена, вый сте по хубавъ отъ мене.

— Не ся подигравай съ мене; гледай на мене съ снисходителность; менѣ не ми лицеува еше нито единъ косамъ, нито единъ зжбъ. Очитѣ ми ти казвать чи азъ тя обычамъ. Погледни мя, прочее, въ очитѣ, то е написано въ тѣхъ, и всяка мома знае да чете въ това писмо.

Марійка погледна въ очитѣ на Германа весела и безъ никакъвъ страхъ: сетнѣ, изведнаждъ, тя ся обърна отъ другѣтъ странѣ и хвана да трепере.

— А! Боже мой! азъ тя плаша, каза Германъ, ты мя гледашь като чи азъ да бѣхъ господарьтъ на чифликътъ въ Ормо. Не ся плаши отъ мене, молѣж ти ся, това мя много наекърбява. Азъ не щж да ти кажа лоши думы; не щж азъ да тя цѣлуна противъ волѣтъ ти, и когато поискашь да си ида, ты нѣма освѣнъ да ми посочишь вратата. Кажн ми, треба ли да излѣза за да престанешъ да треперешъ?

Марійка подаде ржкѣтъ си на земледѣлецътъ, но безъ да си обърне лицето, съ което гледаше къмъ огнището, и безъ да каже думж.

— Разбирамъ, каза Германъ; ты мя оплаквашъ, защото ты си добра; тебѣ ти е криво да мя направишь злополученъ; но ты не можешъ, при всибко това, да мя обикнешъ, не ли?